

NÅR FORFØLGELSEN BLIR PERSONLIG

Av: Karen Arkan

«Vi har bodd under «ekte» forfølgelse».

Når jeg tenker på noen av de situasjonene min mann og jeg har opplevd de siste 10 årene, føles det litt som om jeg er på utsiden og ser inn på mitt eget liv, at jeg ser på noen annens mareritt skje i en krimserie. Det virker veldig surrealistisk og utenfor vår eksistens. Men sannheten er, vi har fått smake på forfølgelse.

Bare noen få år etter vi ble gift hadde Ramazan og jeg kommet hjem fra jobb, spist middag og slo deretter på nyhetene i hjemmet vårt i Tyrkia. Ramazan forlot rommet noen minutter. Da, som en rar spøk, dukker bildet av han opp på fjernsynet med en overskrift til og med jeg forstod med min begrensede forståelse av tyrkisk.

«Mann arrestert for drapsforsøk på pastor»

Hva!?!? Først tvilte jeg på min egen oversettelse. Men jeg leste overskriften igjen og jeg var sikker på at det var riktig det jeg leste.

Jeg ropte på mannen min, Ramazan, og ba han komme inn i rommet. Plutselig var vi sunket inn i et øyeblikk av vårt forhold hvor han forklarte til meg at det var noen som hadde prøvd å drepe han og at vi hadde levd under politibeskyttelse i flere dager.

Brått snudde min bekymring fra overskriften til sinne mot min mann som hadde skjult denne informasjonen for meg.

«Han ville ikke bekymre meg».

De neste fire månedene hadde vi med oss politibeskyttelse hver eneste time av døgnet.

Dagen etter nyhetene kom ut, dro jeg på jobb på en tyrkisk skole. Under undervisningen kom rektors assistent inn i klasserommet og ba meg komme og snakke med eieren av skolen.

«Jeg fikk panikk».

Jeg ringte til Ramazan for å fortelle han at nå kom jeg til å få sparken. Begge antok at skolen var bekymret for at foreldrene ville være oppskaket etter å ha sett mannen min på nyhetene. Kanskje de hadde funnet ut at konen til en kristen pastor underviste (hovedsakelig) muslimske studenter.

Raskt diskuterte vi hva jeg skulle si til eieren av skolen og at jeg hvert fall skulle spørre om noen få måneder utbetaling av lønn på forhånd.

«Jeg skalv hele veien til kontoret».

Flere ganger snakket eieren til meg om hvordan jeg hadde det, hva hun kunne gjøre for å støtte meg og hvordan hun kunne hjelpe.

«Dette vennligheten var uforventet».

Hun ble ferdig og jeg ventet til den andre delen hun skulle si. Oppsigelsen. Men det kom ikke. Jeg sa til henne, men jeg pustet ut av lettelse, «jeg antok at du skulle gi meg sparken». Hun svarte med en generøs mengde nåde, «hvis noen av foreldrene til våre studenter er oppskaket over at du arbeider her, så kan de ta med seg barnet sitt og forlate denne skolen».

«Dette var den første episoden av en kontinuerlig kjærlig vennlighet som jeg mottok».

En annen nærmest komisk historie kommer til tankene. En god venn av oss dro for å gjøre militærtjenesten sin. Han var trent til å være en offiser. Under en av treningssesjonene gav instruktøren en presentasjon. Vår venn ble overrasket når et bilde av min ektemann Ramazan kom opp som «en fiende av staten».

«Så ja, vi har opplevd noen vanskelige dager. Hat. Trusler. Falske anklager.»

Ramazan ble til og med «uoffisielt» arrestert på et tidspunkt.

Men i dag tenker jeg på noe annet. I dag tenker jeg på en annen type forfølgelse en det som har vært ganske intenst i vårt liv dette året.

Jeg nøler til og med litt når jeg kaller det forfølgelse. Men på så mange måter vil noe av det vi har møtt såre mer enn å ha en fremmed som prøver å ta livet ditt.

Hebreerne 11 har alltid vært et av favorittkapitlene mine i bibelen. Jeg leser det alltid med en dyp ærefrykt for hva disse trofaste troshelter opplevde og utholdt.

«Og hva skal jeg ellers nevne? Tiden strekker ikke til hvis jeg skal fortelle om (dem)... som lukket gapet på løver, slukket voldsom ild, slapp unna bitende sverd, gikk fra svakhet til styrke, ble sterke i krig og slo fiendtlige hærer på flukt. Noen ble torturert og avslo å bli kjøpt fri, for de ville heller nå fram til en bedre oppstandelse. Andre måtte tåle spott og piskeslag, ja, til og med lenker og fengsel. Noen ble steinet, saget i stykker eller drept med sverd. Andre måtte gå omkring i saueskinn og geiteskinn, nødlidende, forfulgt og mishandlet. Verden var dem ikke verdig, og de måtte flakke omkring i øde trakter og på fjell og holde til i grotter og huler.»

- Hebreerne 11:32-38

Puh! Det putter våre problemer inn i perspektiv.

Med alt det vi har gått gjennom, så har ingenting vært så ille som det.

Og likevel, kanskje å sammenligne vår forfølgelse ikke er problemet.

Som jeg sa, det har vært vanskelig for oss. Vanskelig på en annen måte. Det er nesten til å le av at vi kaller det vi har vært gjennom for «forfølgelse». Men jeg tror det har de samme røttene. Det kommer fra det samme grunnlaget. Misunnelse, sinne, hat, egoisme, frykt. Når enn vi blir objektet som disse følelsene får utløp for, tror jeg det like mye føles som forfølgelse.

«Det er personlig forfølgelse».

Ramazan og jeg er de første til å innrømme at ikke alt er knirkefritt. Vi føler oss fremdeles veldig unge og uerfarne selv om vi teknisk sett er kommet midt i livet. Vi sier ikke at vi har alle svarene og det er veldig vanskelig når vi er i en posisjon hvor vi hjelper andre og for oss til å vite de beste måtene å lede, føre og oppmuntre menneskene vi tjener. Vi tar ikke denne rollen lett og vi føler oss veldig ansvarlige ovenfor Herren for våre avgjørelser og for rådgivningen vi gir. Vi vet at det er et stort ansvar og en jobb vi aldri kunne gjort på egenhånd.

Dette året har vi opplevd noen prøvende situasjoner i menigheten vår. Vi har begynt å hjelpe og lede på områder vi ikke har vært før. Og på grunn av omfanget av ansvar vi føler, har vi rolig og full av bønn gått inn i disse nye territoriene. Sakte men sikkert har vi vedtatt avgjørelser vi har følt vært det beste for å takle de relasjonelle problemene som skjer i kirken vår.

Men problemet er at noen ganger spør folk om hjelp men de ønsker ikke den rådgivningen du kan tilby. Noen ganger blir folk ergerlig over måtene vi prøver å hjelpe på. Noen ganger anklager de oss for å ikke fikse deres situasjon. Og noen ganger trekker de seg ut. Noen ganger kutter de oss ut. Noen ganger velger de å forbli i det som er ødelagt og blir enda mer sinte.

«Forfølgelse er definert som: fiendtlighet og dårlig behandling, spesielt på grunn av rase eller politisk eller religiøs tro; undertrykkelse. Vedvarende plaging eller trakassering».

Forfølgelse gjør vondt fordi det er personlig. Det gjør vondt fordi vi virkelig elsker og bryr oss om menneskene vi prøver å hjelpe. Det gjør vondt når vi prøver å gjøre det riktige, å ære Gud, og så blir det misforstått som noe annet av andre.

Jeg tviler ikke på at du har opplevd det samme. De samme følelsene av å være objektet for noen andres sinne når du egentlig har prøvd å hjelpe. Det er en ensom følelse. Det er nedtrykkende. Og på den andre siden, er det den beste plassen å være.

Under våre diskusjoner, ender alltid Ramazan og jeg tilbake på det samme poenget. Vi gjorde det som ville ærefullt for Herren. Selv når det var vondt og upopulært. Selv når vi heller ville oppført oss annerledes for få forbli på den gode siden med noen. Selv når det var lettere å ikke bli involvert. Selv når det tok oss ekstra tid og satte oss i ubehagelige situasjoner. Og overraskende nok har vi funnet et hav av fred på det stedet.

Gud har aldri bedt oss om å tilfredsstille andre. Han har bedt oss om å være trofaste. Og den dypeste plassen i våre hjerter søker å være så trofast og ærefull som trosheltene.

For flere år siden valgte Ramazan å ta en beslutning han tenkte var enklest og den beste måten å takle en forferdelig situasjon på. Han valgte å ikke fortelle meg om mannen som ble arrestert for drapsforsøket. Han var redd for hvordan jeg ville reagere. Han tenkte at å forbli stille om det var det beste for meg (og for han). Han trodde at å unngå det ville beskytte meg. Denne beslutningen skadet vårt forhold mer enn det hjalp oss. Siden da har han absolutt lært av det og Herren har innløst den situasjonen ved å føre oss nærmere når vi opplevde en stor utfordring sammen.